

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Trg Svobode, 6 — Izhaja enkrat na mesec — Izdaja Slovensko katoliško prosvetno društvo »Franc B. Sedej« iz Števerjana — Registriran na sodišču v Gorici, dne 7. marca 1969, številka 72



uredili :

mirko humar
boris hladnik
marjan terpin
anka černic
zvonko simčič
silva klanjšček
terezika srebrnič
odg. urednik :
edi hlede
za vse članke
odgovarja celotno
uredništvo



Števerjan, dne 7.11. 1973

Leto V. - Štev. 6

V SPOMIN

Venec, ki ga leto za letom na današnji dan polja občinska uprava pred spomenik vojnih žrtev, želi biti priča vedno živega hvaležnega spomina vse občinske skupnosti števerjanskim sinovom in hčeram, ki so darovali svoja mlada življenja v pretekli vojni.

Padali so in umirali vsepoovod: od domačih Brd, Benečije, slovenskih hribov, Furlanije, tja do Afrike, Rusije in taborišč smrti v Nemčiji. Umirali so z mislijo na svoje drage, ki jih bodo doma zaman čakali, da se vrnejo. Umirali so tudi z mislijo na Števerjan, kjer so preživeli svojo mladost. Nikdar več ga ne bodo videli; mnogim izmed njih pa ne bo dano niti počivati v domači blagoslovljeni zemlji.

Trdo verujem, da so ti števerjanski sinovi, katerih imena so vklesana v ta spomenik, darovali svoja življenja v trdnem prepričanju, da s svojo žrtvijo pripravljajo narodu, ki so ga iz srca ljubili, boljše svobodno in demokratično bodočnost.

Zato se mi zdi, da je ta spomenik sredi naše vasi vedno aktualen opomin in resno vabilo vsem števerjancem, da ljubimo tudi za ceno kake žrtve svoj jezik, svojo občinsko skupnost in svoj narod!

(Iz govora števerjanskega župana Stanislava Klanjščka pred spomenikom padlih 1. novembra 1973)

M I S I J O N S K I Z V O N V

Š T E V E R J A N U

=====

Kakor je že bilo napovedano, bomo imeli v naši župniji v tem mesecu sveti Misijon. Od 17. novembra do 25. novembra, se bo vsak večer oglašal po Zdravi Mariji misijonski zvon. Vabil bo vernike k molitvi za dober uspeh misijona.

KAJ JE SVETI MISIJON V ŽUPNIJI?

Beremo v sv. pismu S. Z., da je pobožni kralj Jozafat v 8. stoletju p. K., ko je opazil, da se je ljudstvo odaljilo od Boga, poslal duhovnike in levite, da bi obhodili Judova mesta in učili Gospodovo postavo. Tudi v novi Zavezi v Cerkvi je potrebno, da poleg rednega dušnega pastirstva, pridejo v župnijo duhovniki misijonarji med vernike, da bi jim oznanjali Gospodovo postavo in jih spominjali na večne resnice, ter jih spodbujali k spreobrnjenju. Tak izreden način dušnega pastirovanja za prenovo ljudstva imenujemo sv. Misijon. Po cerkvenem pravu bi moral biti v vsaki župniji vsaj vsakih deset let. Račū raznih težav je že preteklo pa 45 let od zadnjega misijona. Zato pa je še bolj potreben - To je čas milosti, ki nadnaravno preraja naša srca kliče nam v spomin večne resnice in obrača naša pozornost na posmrtno življenje.

MISIJON JE POMLAD DUŠE.

Pomladi sonce zbudi naravo k novemu življenju. To vsako pomlad opazujemo in občudujemo pri nas v Brdih, ko je vse v cvetju po pusti zimi! V tednu misijona pod blagodajnim soncem milosti, duhovno življenje vernikov ozeleni, cvete ter obrodi sadove spoznanja, pokore in spreobrnjenja in spremeni obličje župnije. Bog noče smrti grešnika, temveč čaka, da se spreobrne in živi. Zelo primerno je, da se med misijonom opravi življenska spoved.

KAKO NAJ SV. MISIJON SPREJMEMO?

Misijon moramo sprejeti z odprtim in pripravljenim srcem, sodelovati z milostjo, da vinograd naše duše obrodi vreden sad pokore (Mt - 21,33). Župnik izroči pri začetku misijona misijonarjem križ, ki je znamenje našega odrešenja. Pustimo, da bi mogli misijonarji zasaditi v naša srca. Poskrbimo, da bo križ v dneh misijona in potem vse življenje naša luč, ob smrti pa nebeški kjuč!

SVETI MISIJON NAM JE POTREBEN!

Potreben je vsem; brezbržnim, omahljivim, zvestim. V zmedu našega časa prinese resnobo in smisel za višje vrednote, dá prālīko za razmišljanje in poglobitev važnih problemov življenja, pojasni smisel našega življenja... Omahljivim je misijon potreben, ker jim prinaša in odločnosti za dosledn o življenje po Kristusovem nauku in veri, dà jim poguma, da popravijo to kar ni bilo prav v preteklosti in naredijo sklepe za bodočnost.

Tudi zvestim je Misijon potreben, da jim dà stanovitnosti v dobrem, da se spālnujejo. "Kdor je svet naj se še posvečuje." (raz, 22,13)...

Zato pozdravljamo s hvaležnostjo čas misijona, kakor pravi pesem: "Duša krščanska sedaj se potruđi, svetega časa nikar ne zamudi!"

Mati večnega življenja, reši naše duše pogubljenja! Svojim Sinom nas blagoslovi, Devica Marija!

10. REDNI OBČNI ZBOR
S.K.P.D. "Franc B. SEDEJ"



Odbor Prosvetnega
društva "Franc B.
Sedej" med občnim
zborom

V soboto 20. oktobra je bil v Števerjanu občni zbor tukašnjega prosvetnega društva. Dosedanja predsednica prof. Helena KNEZ je po uvodnih pozdravih podala podrobno poročilo o splošni problematiki, ki zadeva kulturno življenje v vasi in nekaterih bisvetnih problemih, ki so prav v zadnji dveletni dobi pobilže zanimali društvo.

V poročilih tajnika Edvarda Hledeta in kulturnega referenta Ivana Maraža je bilo zaznati mladostni zagon, ki veje v tem društvu na področju kulturnega delovanja. V zadnjem dveletnem obdobju je bilo kar 28 raznih prireditev in predstav; obnovljen je bil mešani zbor, "Števerjanski vestnik" je redno izhajal, čeprav je list tako z organizacijskega kakor z gospodarskega vidika nemajhno breme, ki stalno teži društveni odbor. Seve da je in ostaja največja Števerjanska manifestacija zamejski festival narodno-zabavne glasbe, ki presega ne samo števerjanski ali goriški okvir in se uvršča med uspele slovenske manifestacije nasploh.

V poročilu blagajničarke Ide Komjanc smo lahko razbrali težave, ki so enake pri vseh društvih: stalni deficit. Nadalje so poročali Aleš Pintar o pevskem zboru, Lojze Hlede o ansamblu, Simon Komjanc o športu. Poročal je seveda tudi gospodar Lojze Maraž.

Na volitvah je bil za novega predsednika izvoljen Aleš Pintar, odbor pa je več ali manj ostal isti. Pristopila sta še Roby Beretca in Dušan Škorjanc kot nova člana.

Občni zbor je v imenu Zveze slovenske katoliške prosvete v Gori-
ci, katere delavni član je društvo pozdravil predsednik dr. Kazimir
HUMAR. V imenu občin ske uprave^{pa} je spregovoril g. Ciril Terpin.

V diskusiji, ki je sledila, je učiteljica Ada Černic priporočala,
naj mladina in zlasti društveni odbor posveti večjo pažnjo župnij-
skemu domu. Domači župnik Anton Prinčič je dal novemu odboru nekaj
izbranih misli na pot. Marjan Terpin pa se je dotaknil nekaterih
perečih problemov, ko so odseki, ki pešajo dramski, sportni, skavti
in podobno.

Občni zbor se je zaključil z zavestjo, da društvo kljub ob-
jektivnim težavam v katerih deluje, uspešno izvaja svoje poslanstvo
zato je mladina, ki se je v njem žrtvovala lahko ponosna, da njeni
napori in žrtve nikakor niso zaman.

Novi odbor si je na prvi seji postavil nalogo pomagati naši slo-
venski mladini s tem, da v spodnjih prostorih župnijskega doma uredi-
čitalnico, kjer naj bi mladi segali po slovenskih časopisih.

SESTAVA NOVEGA ODBORA

=====

Fredsednik: Aleš PINTAR
Podpredsednik: Zvonko SIMČIČ
Tajnik: Anka ČERNIC
Blagajnik: Ida KOMJANC
Zapisnikar: Silva KLANJŠČEK
Kulturni re-
ferent Ivan MARAŽ
Gospodar Alojz MARAŽ
Za šport: Marjan TERPIN in STANKO ŠKORJANC
Člani: Simon KOMJANC, Edvard HLEDE, Boris HLADNIK,
Dušan ŠKORJANC, Roby BERETTA, Helena KNEZ
Dominik HUMAR
Nadzorni odbor: Anica VOGRIČ in
BRUNO HLEDE

Novi predsednik in podpredsednik
prosvetnega društva "Franc B,
Sedej", Aleš Pintar in Zvonko
Simčič med občnim zborom.



V SPOMIN NA NAŠE RAJNKE.

Kot je že navada smo se tudi letos spomnili naših bratov, ki so nas zapustili.

Po glavni maši smo na trgu pred spomenikom vsi vaščani s kratko komemoracijo počastili naše žrtve druge svetovne vojne. Vence so, poleg občinske uprave, položili še Kmečko delavska zveza, prosvetno društvo "Frahc B. Sedej", Zveza borcev iz Nove Gorice, števerjanski bivši partizani in prosvetno društvo "Briški grič". Dve žalostinki je zapel zbor prosvetnega društva "SEDEJ" eno pa zbor društva "BRIŠKI GRIČ".

Župan Stanislav Klanjšček je imel kratek a zelo smiselen govor, ki ga zaradi lepe vsebine objavljamo tokrat na prvi strani.

Popoldne je bila običajna prozacija na pokopališče in smo se tam skupaj spomnili vseh martvih in zanje pomolili.

~~~~~

=====

V nedeljo, na zahvaljenco bomo imeli v župnijskem domu po tradicionalnih obredih v cerkvi nagrajevanje zmagovalcev na V. Števerjanskem športnem tednu.

Kot gost bo nastopil odlični slovenski ansambel

## P L A N I N S K I I N Š T R U M E N T A L N I K V I N T E T

Vabljeni vsi prav vsi Števerjanci in prijatelji.

=====

Društvo neposrednih obdelovalcev zemlje vabi kmetovalce, naj pripeljejo svoje traktorje k običajnemu blagoslovu. Zberejo se naj na trgu pred cerkvijo ob 14. uri.

=====

Za Vestnik odnosno za ciklostil so darovali:

Ana Bregantič, Avstralija Lir 15.000.= Roman Vogrič Lir 2.000.=  
Felicita Gabrovec, Lir 2.000.= Angela Gravnar, Križišče Lir 2.000  
Pintar Neni, Gorica, Lir 1.000.= M.D, Gorica, Lir 2.000.±  
Ada Černic, Gabrski konc Lir 2.000.=

KAJ SO RODITELJSKI SESTANKI NA ŠTEVERJANSKI ŠOLI?  
=====

Po zadnjem rodeteljskem sestanku, ki se je vršil 31. oktobra 1973 v prostorih Osnovne šole v Števerjanu, si vedno bolj zastavljam vprašanje, ali so še potrebni taki sestanki, ki so le po imenu roditeljski. Vprašali se boste zakaj? Mislim, da vsak kdo ve, kaj pomeni beseda roditeljski sestanek. To je neka združitev, razgovor med starši in učitelji ali bolje rečeno vzgojitelji, ki učijo in vzgajajo otroke. Če pa si prekličeno v spomin zadnji tak sestanek, lahko ugotovimo, da ni bil to roditeljski sestanek ampak nekak politični miting, ki je maloštevilne prisotne starše informiral le o tem, kar naj bi občinska uprava ne poskrbela za šolo. Ne gre, da bi se spuščali v posameznosti, rečemo le naj, da je prav občinska uprava poskrbela, skrbi in skupaj z deželo plačuje stroške za šolo s spolnim poukom, ki jo prav sedaj učitelji tako slabo in nepedagoško vodijo. Vemo, da je stavba, kjer je sedaj šola stara. Občinska uprava skuša narediti kar je v njeni moči. Letos je kljub ogromnemu deficitu našla 2.000.000 lir, da je zamenjala z novimi vsa okna na vzhodni strani. Seveda gonijo vedno te probleme učiteljice le zato da skrivajo in tlačijo negodovanje staršev do poteka šole same.

Vzdušje in histerični nastopi nekaterih učiteljic proti staršem, ki je vladalo na tem sestanku praktično odraža vzdušje in vzgojo, v katerem živijo naši otroci vsak dan celih osem ur.

Ni bilo na sestanku govora o šolskih uspehih, o odnosih med šolo in družino ali starši, o programih za bodoče delo, pač pa so bile na dnevnem redu le klevete na račun župana (kateri se sestanka verjetno ni mogel udeležiti, ker je dobil vabilo za sejo le kako uro pred sestankom in še to potom postrežnici!) občinskega odbora, šolske kuhinje in podobnega.

Skratka, starši so že večkrat glasno povedali, da niso prav nič zadovoljni z vzgojo, ki se nudi našim otrokom na tej šoli. Nekateri vzgojitelji na tej šoli niso ali nočejo biti kos svoji nalogi. Dela se neresno. Skrajni čas je, da ravnatelj, ki tudi zadeve ne vzame, kljub vsemu, še vedno resno, nekaj ukrene. Seveda je sicer nujno, da višje šolske oblasti ali pa tudi župan ali občinska uprava nasploh nekaj ukrene da se temu nenormalnemu stanju naredi enkrat konec. Nekateri starši so že zagrozili, da bodo svoje otroke peljali v druge šole. In jih je vsak dan več. To pa se ne sme zgoditi. Čas je, da se podvzamejo ukrepi, da se naredi red tudi tam, kjer ga nočejo tisti, ki so zanj odgovorni.

Prav zadnji sestanek je bil živ opomin, saj se je sestanka udeležilo zelo zelo malo staršev in g. ravnatelj se je temu čudil. Starši so enostavno naveličani poslušati vedno iste kvante, ki se na teh sestankih venomer ponavljajo. Vsakega, ki si upa kaj kritično doprinesiti k diskusiji za boljše rezultate učiteljice naravnost glasno preplavijo vse hkrati.

Najboljše bi bilo, da bi si starši omislili svoj odbor, kakor ga imajo druge šole in bi tu trezno in zmerno premotrili vse probleme, ki zadevajo njih otroke in šolo. V tem smislu se je nekaj naredilo in menim da bi ugodno vplivalo v odstranjevanju anomalij na tej naši šoli.

piše: Ivan MALAVAŠIČ

N A M A G N E T E N A      G R O Z A  
=====

Ljudje so pač različni; nekatere je rado strah, druge le malo, tretje nič. In glej ga šmenta, strah ima čuden običaj, straši namreč najraje tiste, ki jih je najbolj rado strah, medtem ko tiste, ki se strahu ne boje, pusti pri miru.

Bregarjevo Marjano je bilo rado strah in zato je bilo verjetno da jo bo strah slej ali prej obiskal. In res je strah kmalu našel to priložnost. V Podhrastu, kjer je v stari koči na kraju vasi živel Marjana - pet križev in nekaj let je že imela na grbi - je živel tudi veseljak Matevž.

Imel je tako desetletje več od Marjane in pa lepo navado, da je takrat ko je bil v rožicah in poln veselih misli, to rad na ves glas dokazal. In ker je v gostilni, kjer je bil star znanec, najbolj prijetno zvečer, je po navadi prekipevalo njegovo veselje sredi noči in motilo Podhrastčane pri njihovem bolj ali manj zasluženem počitku. Vriskati pa je znal, nihče ga ni pri tem opraviilu dal v koš, pa pel je, ne sicer ravno preveč blagoglasno, zato pa tem bolj močno, da je njegov glas odmeval tja do sosednjih vasi. Ni čuda, da je včasih s svojimi arijami prebudil celo vas.

Marjanin sosed Petrač, ki z Marjano ni živel ravno v miroljubni koeksistenci, je sklenil, da Matevžovo petje in vriskanje posname na magnetofonski trak. Nekega dne je povabil Matevža v svojo hišo, ga primerno napojil z žganjem, ravno toliko, da je prišel Matevž v svoj element in posnel pol ure njegovega zabavnega programa. Ujel je še ravno pravi čas, kajti nekaj tednov kasneje je zagrabila smrt Matevža za koščeni vrat in ga potegnila na oni svet.

Marjana ni nikoli rada videla Matevža. Imel je to lepo navado, da če je bil brez denarja, je rad potrkal tu in tam in ga je bilo sram prositi ravno toliko, kakor lisice krasti kure, o, precejkrat ga je Marjana pognala čez prog.

Ni se torej treba čuditi, če se je po Matevževem pogrebu bala, da jo, nepridiprav, obišče kakšen večer, se pravi, da jo pride strašiti. Za ta njen strah je zvedel tudi sosed Petrač, ki je bil ravno tedaj v sporu z Marjano. Ni mu namreč pustila, da bi napravil pot preko njegovega vrta.

Pa mu je šinila v glavo hudobna misel, kako se ji lahko maščuje. Vložil je trak in nove baterije v magnetofon in nekega večera - Matevž je takrat že par mesecev počival v podhrastški zemlji, - se je odpravil na pot strahov.

Marjana v koči še bedela, punkelj je imela pred seboj in čipke so nastajale pod njenimi urnimi prsti, ko se je pod njenimi okni razlegel Matevžev vrisk in je zadnela njegova hripava pesem.

Ledena groza je spreletela Marjano. Klekeljni so ji padli iz rok in niti glasu ni mogla spraviti iz ust. In medtem, ko je pod oknom odmevalo:

Juhuhu juhuhu, trajlala hopsasa, pijanec je usranec, po šnopčku sardi in korajca mu iz hlač visi" in druge Matevževe skladbe ter napevi

se je spomnila, kolikokrat ga je ozmerjala in ga nagnala z metlo.

Ol kesala se je svoje trdosrčnosti, toda po toči zvoniti je prepozno. Končno je Matevž še parkrat krepko zavriskal in trak se je iztekel, Petrač pa jo je z magnetofonom pod pazduho, pobrisal domov. Marjana je do jutra bedela in molila za pokoj Matevževe duše. Prej tega ni storila.

Petrač se strahov sicer ni bal, ampk v naslednjih dneh ga je bilo vseeno strah, ker so Matevžovo petje, razen Marjane, slišali tudi drugi sosedje, ki so vedeli da ima Petrač Matevža na traku. Pa so grozili Petraču, seveda ne Matevžu - da ga bodo poslali v luknjo, kjer bo lahko premišljeval o strahovih. Pa vendar tega niso storili in ga niso prijavili, kajti Petrač ima trde pesti.

Marjane pa sosedje niso nikoli mogli povsem prepričati, da ni bil pravi Matevž pod njenimi okni.-

=====

#### OBČINSKO SPOROČILO:

OBČINSKA UPRAVA VABI VSE, KI SE POSLUŽUJEJO VODOVODA, DA ZAVARUJEJO VODOVODNE ŠTEVCE PRED MRAZOM IN LEDOM.

VSAKO EVENTUELNO OKVARO ZARADI MRAZU, SE BO ZARAČUNALO POTROŠNIKU SAMEMU.

=====

#### I. Kulturni večer.

Obiskal nas je, na povabilo prosvetnega društva "Franc B. Sedej" naš dobri koroški znanec, č. g. Vinko Zaletel. S svojimi lepimi skioptičnimi slikami nas je popeljal tokrat v daljno Avstralijo in nam pokazal veliko zanimivega. Poleg drugega tudi naše rojake, ki tam živijo in delajo.

Ada Gabrovec

BOŽIČ POD SMARNO GORO

(5. nadaljevanje)

Toda tudi te lope idile je bilo kmalu konec. Izbruhnila je vojna. V slovensko prestolnico Ljubljano so čez noč vkorakale tuje čete. Novi oblastniki so najprej zajeli izobražence, nato še delavce in kmete in jih odpeljali v zapore. Veliko jih je zbežalo v gore, kjer se je začelo tvoriti odporiško gibanje. Mnogi so pribežali k svojcem na Primorsko. Tudi Vojka so z mnogimi drugimi študenti in izobraženci ujeli in odpeljali v kazensko taborišče v Gonars blizu Palmanove. Milena je to žalostno vest sporočila njegovim staršem na Vipavsko. Sedaj se je pričelo za Mileno pravo romanje: tedensko je s kolesom odhajala v Gonars, otovorjena z živežen, cigaretami in kosi obleke. Tudi med domačin prebivalstvom je začelo pomanjkanje, zlasti so trpeli ljudje v nestih in tudi na deželi, kjer niso pridelovali dovolj živeža. Milena je bila stalno na poti. V domači vasi je dobivala žganje in štručke masla, ki jih je potem v Furlaniji zamenjala za noko. Ponoči je kuhala velikanske polente, jih nadevala z marmelado, vmes pa stlačila drobne listke s sporočili in navodili.

Vojko je vse te dobrate sprejemal in jih nesebično delil s sotrpini njegove barake. Mileni je pošiljal vedno nove naslove pripornikov iz drugih barak. Razvila se je prava dobrotelnost med Primorci in političnimi priporniki. Milena je sedaj živela še samo za te nesrečneže. Toda kljub toliki gotovi pomoči, jih je veliko pomrlo. Tudi Vojko so začele pešati mlađe noči. On je namreč skoro vso hrano razdal drugim, zase je le malo obdržal. Milena je to slutila. Ko ga je nekega dne od daleč ugledala, je ostala brez besed. Vojko je bil le še okostnjak.

Pa je prišel 8. september. Radio je sporočil, da je vojne konec. Po ulicah je zavladalo veselje; vojaki so se objemali s civilisti. Odprla so se vrata zaporov in kazenskih taborišč. Iz Gonarsa so prihajale skupine slovenskih deportirancev. Pozno v noč je tudi Vojko potrkal na Milenina vrata. Spremljal ga je mlad semeniščnik iz Vidna. Bil je zelo shujšan. Prenočil je v župnišču. Ponoči je imel vročino. Lotila se ga je pljučnica. Zjutraj so ga odpeljali v bolnišnico k Rdeči hiši. Milena je

bila pri njen in mu stregla. Medtem so konci doželo zasodli in vojna se je nadaljevala. Mnogi so zbežali v gore in se pridružili odporiškem gibanju. Po dolgi bolezni je Vojko ozdravel. Zdravniki, ki so ga zdravili, so ga imeli radi; elasti se je zanj zavzel glavni primarij bolnice, ki mu je preskrbel vse potrebno, da je na univerzi v Padovi diplomiral in postal zdravnik.

Prvo službo je dobil na kirurškem oddelku splošne bolnice v Gorici. Zaslužil ni veliko; dali so mu stanovanje in hrano in še nekaj malega za najnujnejše potrebe. Vojko je rad delal. Z Mileno sta se sestajala, ko je imel prost popoldan. Kada sta zahajala k spononiku na Oslavje, odkoder je bil krasen razgled na Vipavsko dolino in okolico. Nemo sta opuzovala svet okoli sebe, držala se za roki in zasanjala v boljši svet, kjer ni vojnih grozot, ampak vladata ljubezen in mir.

-nadaljevanje-

=====

#### STARA NAVADA, ŽELEZNA SRAJCA

Na vseh svetih dan, po popoldanskem blagoslovu, je bila navada, in to že od starih časov, da so hodili po hišah mladinci in otroci in prosili gospodinje kruha, ki so ga v ta namen spekle. Temu koščku kruha so pravili "hlebci". Navadno so gospodinje ob tej priliki naredile kruh s črnim grozdem, kar se še danes dogaja.

Tako smo se na vahti po popoldanskem blagoslovu zbrali, kot že prejšnja leta, in odšli po vasi. Obiskali smo samo nekaj hiš, kjer so nas lepo sprejeli. Kot navada zahteva, smo najprej pozdravili: "Hvaljen Jezus! Nuna, daste hlebc?" Že ta nagovor je vlil zadovoljstva gospodinjam. Postregle so nas kar po domače. Razvezali so se nam jeziki. Klepetali smo in tudi kaj posmejali. Ko smo se poslavljalji smo se zahvalili takole: "Nuna, hvala za hlebc! Bog se usmili vernih duš v vicah!"

Še najbolj domače so nas sprejeli pri Hladnikovih. Kar v klet so nas peljali in nas napojili s novim vinom, ki je kar samo teklo po naših grlih. Bila nas je vesela družba in dobre volje ni zmanjkalo.

Navada je res nekaj lepega in prav bi bilo, da bi se tudi ohranila, saj je zelo težko spraviti skupaj mlade ljudi.

=====

#### Za smeh in dobro voljo.

"Punčka, kaj te v šoli ni nihče poučil da moraš reči dober večer?"

"Ne, hodim v jutranjo šolo!"

ooo

"Kaj ste res mojemu možu rekli, da sem kraljica klepetulj?"

"Ne, ne; da se kraljica, si je vaš mož izmislil."

V I N O = V O D A = I N S E D A J : N A F T A !

Števerjanci imamo kar lepo vrsto problemov, s katerimise ubadamo, da verjetno naš prvi občan= župan= večkrat ponoči ne zatisne ušesa,

No, zlomka. Tradicionalnim problemom vode in vina se je pridružil še problem nafte=bencina. Ni šment, kako je zaribano!

Sicer smo se na ta način aktivno vključili v svetovno dogajanje in svetovno delitev problemov. Postali smo torej važni in veliki.

Analizirajmo kar vsak problem zase.

## I.

## V O D A

Ha jeji! Ta vodovod. Čez vse poletje je vsako soboto zmanjkovala voda. Marsikdo se je v kopalnici dodobra namazal z milom= lepo odprl pipo= pa: beštja jo ni! Jo spet ni! In je lepo zaklel čez liparsko upravo ki nima niti vode. Ker so vršale po vasi in okolici vse mogoče inter=pretacije ( tržaški dnevnik je pisal, da so temu krivi celo bazeni) smo povprašali na občini. In razložili so nam, kot je tudi na občinski seji povedal župan, da je voda največkrat manjkala, ker jo goriški vodo= vod ni dovolj dovajal.

Je pa tudi res, da smo se trmasti Brici lepo naučili umivati in odpirati pipe. Nam je kar všeč. Prej smo se z enim krcutom umili roke, obraz in še kaj drugega. Zdaj pa na pipi lepo porabimo za roke en šenglota, za obraz drugo šenglota in za kaj drugega še tretjega in tako dalje. In ker nas je pri hiši več moramo te šenglote kar primerno pomnožiti. No ja, je pa rezultat gotov: vsi smo bolj čisti. Se vidi že na obrazih!

## II.

## V I N O

"Letos ga je kot vode". Bi rekli če bi vodovod funkcijoniral. Res. Natekalo se ga je pri letošnji vendimi, da je bilo kar veselje. Kmetje so vendimo ugodno ocenili. Če prištejemo zraven še tisto od Piave, bomo ugotovili, da ga ni bilo v Števerjanu toliko verjetno nikoli.

Pa kaj sej nam kvaliteto garantira DOC. Glavno, da ga dobro vnovčimo.

Bomo pa le poskrbeli, da ga bo v kletnem skritem kotu vedno pri roki kaka steklenica "ta pravega".

## III.

## N A F T A

S tem problemom smo se končno vključili v mednarodno dogajanje. Ni dovolj, da nimamo zomr franke, ni dovolj, da so ga sedaj v Jugoslaviji podražili! Zdaj še ti Arabci.

Saj smo že kdaj poslali Jude rakom žvižgat in bi ga nam morali torej Arabci dati po stari ceni!

Tako pa ostajajo nadalje nerešena vprašanja VODE VINA IN NAFTE.